

L'abraçada dels cucs

Paula Llorens

Introducció / Tomás Motos i Antoni Navarro

TEATRE
bromera

PERSONATGES

CLARA
MIQUEL

ESPAI

Habitació d'un hospital a la planta de Psiquiatria.
Dues portes. La d'eixida i la del bany. Dos llits.
Una finestra amb reixes.

TEMPS

Unes setmanes. O uns mesos. El temps necessari per-
què dos éssers perduts aprenguen a abraçar-se.

ESCENA 1

(MIQUEL, gitat en un dels llits, es desperta. Vist un frac elegant, però el seu aspecte és descurat. Al seu costat, una jove d'aspecte seriós, CLARA, reposa en l'altre llit de l'habitació. Fa molt de temps que no somriu i els músculs de la seua cara, per falta de costum, han oblidat com fer-ho. Vist una bata d'hospital i porta les monyiques embenades.)

MIQUEL. *(Despertant.)* On estic? Qui eres tu? *(Reparant en la via intravenosa que li penja del braç.)* M'han sedat? *(Pausa.)* Quant de temps fa que estic ací? *(Pausa.)* Hola, t'estic preguntant. Que jo veja no hi ha ningú més a l'habitació. *(Pausa.)* És que no saps parlar?

CLARA. Habitació 131 de la planta de Psiquiatria. Clara Gil. Sí, t'han sedat. I fa unes dotze hores que dorms.

MIQUEL. *(Segueix sota els efectes del calmant.)* Vaja, veig que sí que parles. Jo soc Miquel Úbeda. I soc gai. Però pots dir-me Fígaro. *(Riu exageradament.)* Açò no és el que sembla. Jo no hauria d'estar en Psiquiatria. Soc una persona sensata i totalment cabal. Soc professor de Secundària, saps? De fet, tu podries ser alumna meua. Quants anys tens?

CLARA. ...

MIQUEL. Sempre eres igual de simpàtica?

CLARA. He decidit no estar molt més en aquest món de merda. I el poc de temps que estic obligada a estar preferiria passar-lo en silenci.

(Pausa.)

MIQUEL. Ja veig, les teues monyiques. Jo no... El meu cas és diferent. No... No sols em dedique a la docència, sinó que, a més, soc investigador. Premi Extraordinari en la tesi doctoral *Ideología y visión del mundo en los artículos de Larra*. (Pausa.) Larra, el millor prosista que han tingut les lletres hispàniques. El deus haver estudiat en classe, no?

CLARA. (Arrunsa els muscles i bufà.)

MIQUEL. De veritat que no vos entenc, als joves. M'esforce cada dia. Fa vint anys que intente entendre-vos. Però no hi ha manera. Sou maleducats, apàtics. Bé, doncs el meu benvolgut Larra és un clar exemple que fins i tot la persona més brillant pot tindre un breu instant d'alienació. Ell també va posar fi a la seua existència per si mateix. Potser vaig tindre un deler d'imitació. I l'alcohol. L'alcohol va ajudar, és clar. No és que jo bega habitualment. Però ahir no va ser un bon dia. El pitjor dia de la meua vida, es podria dir. Mai m'havia sentit tan humiliat. Mai havia sentit un dolor tan gran. I... doncs... vaig començar a beure. Suppose que l'embriaguesa em va dur a pensaments

estrany. No penses que se m'havia passat mai pel cap una cosa semblant. Però és que em sentia molt malament. L'home més afligit de la Terra. Vaig prendre massa pastilles. O molt poques, segons com es mire. Soc un desgraciat. Un miserable! (*Acostant a CLARA el braç on té la via.*) Per favor, ajuda'm a llevar-me açò!

CLARA. Què fas?

MIQUEL. He d'esmenar el plagi fallit. Lleva-m'ho!

CLARA. Ni se t'ocórrega acostar-te a mi.

MIQUEL. D'acord. (*Agafa aire i estira.*) Ahhh! Hòstia!

(Busca per l'habitació algun objecte contundent. Fracassa. Agafa els llençols i mira cap amunt per a veure si pot penjar-los del sostre. Fracassa. Mira entre la seua roba per si encara està el pot de pastilles. Fracassa.)

CLARA. No deies que havia sigut un error? Sembla que vulgues tornar a intentar-ho.

MIQUEL. I tu no deies que preferies estar en silenci? Sí. Sí! Vull matar-me ara mateix! Vull desaparéixer, deixar d'existir. Evaporar-me, dissipar-me, esvair-me, esborrar-me del mapa, fugir, escapar... Deserte de la vida!

CLARA. Creus que els metges són idiotes? Ací no trobaràs res amb què poder suïcidar-te.

MIQUEL. Ens ha eixit espavilada la xiqueta.

CLARA. Només hi ha una manera d'acabar el que vam deixar a mig fer.

MIQUEL. Il·lumina'm!

CLARA. Eixir d'ací. *(Pausa.)* Per a ser nou no has tingut mal despertar. Sols t'has arrancat la via. A mi la primera vegada van haver de bloquejar-me entre quatre infermers i punxar-me un calmant.

MIQUEL. Ja ho havies intentat abans?

CLARA. Sí.

MIQUEL. Quantes vegades?

CLARA. Dos.

MIQUEL. Has tractat de matar-te tres vegades i cap de les tres ho has aconseguit? A tu això de «la tercera és la bona» no...

(CLARA el fulmina amb la mirada. Silenci.)

CLARA. De què vas disfressat?

MIQUEL. Què? Açò no és una disfressa, bonica. És un frac. Un vestit originari del segle XIX. Soc un dandi, com el meu Mariano. Em referisc a Mariano José de Larra, no a Rajoy. Per si hi havia algun dubte... T'he parlat ja de la meua fascinació per Larra? *(Pausa.)* Quant de temps fa que estàs ací?

CLARA. Una setmana. *(Pausa.)* Fígaro és el teu malnom?

MIQUEL. Malnom?

CLARA. Tots els profes en teniu un.

MIQUEL. Ja m'agradaria a mi que els meus alumnes em digueren Fígaro. És un dels pseudònims de Larra. Igual que El Pobrecito Hablador.

CLARA. Quina obsessió amb el Larra eixe! I per què no utilitzava el seu nom de veritat?

MIQUEL. Havia de signar els seus articles amb pseudònims per la censura.

CLARA. Censura? Censura, per què?

MIQUEL. Perquè en el segle XIX en ple règim absolutista hi havia coses que es podien dir i coses que no es podien dir. Al poder no li assenten bé les crítiques.

CLARA. De veritat eres gai? Gai de... marieta, dels que els agraden els tios...

MIQUEL. Sens dubte preferia el teu vot de silenci. Mira, no és adequat usar el terme *marieta*, entesos? Homosexual està bé. O gai, gai també és correcte.

CLARA. Mai n'havia conegut cap.

MIQUEL. *Pardon?! M'he despertat al segle XIX?*

CLARA. I com és ser... homosexual?

MIQUEL. Per a no parlar fas moltes preguntes, xiqueta.
(*Pausa.*) Mira, de veritat que no em puc creure que en no conegues cap. Però si estem per tot arreu.

CLARA. No em deixen eixir molt. (*Mostrant les monyiques.*) Ja saps.

MIQUEL. En classe.

CLARA. No.

MIQUEL. En la teua família.

CLARA. Què dius!

MIQUEL. T'han enganyat. Mínim un. I em jugue el que vulgues que més d'un. Una altra cosa és que no t'ho hagen dit. Tampoc anem per ahí presentant-nos com a homosexuals. Què et penses? A la gent què li importa. A més, crec que en el fons tots som homosexuals reprimits. Un dia t'exposaré la meua teoria. Ah! Ja

ho entenc. Creus que estic ací per la meua orientació sexual. No, no, no... Jo estic molt orgullós de ser el que soc. L'amor és el que m'ha portat fins ací. I l'amor mata, ja ho va dir el meu Pobrecito Hablador.

CLARA. Doncs tu ho has fet.

MIQUEL. El què?

CLARA. Ha sigut el primer que m'has dit: «Soc Miquel i soc gai».

MIQUEL. No.

CLARA. Sí.

MIQUEL. No.

CLARA. Sí.

MIQUEL. Anava drogat! Vinga, ja està bé. Ara soc jo el que no vol parlar. Sol·licite un canvi immediat d'habitació.

CLARA. Tranquil, que jo estic a punt d'eixir d'ací. Només he de convèncer la doctora Suárez. I no tornaràs a veure'm mai més.

ESCENA 2

(CLARA segueix tirada al llit. Sobre ella, una safata plena de menjar. MIQUEL ara també vist una bata d'hospital. La seua safata reposa buida sobre el seu llit. Es mou d'un costat a l'altre de l'habitació mentre parla.)

MIQUEL. És que no m'ho esperava, però com m'ho anava a esperar? Després de deu anys junts. Creia que estava a punt de demanar-me matrimoni o fins i tot que anàvem a plantejar-nos adoptar. Ell també és professor, saps? El vaig conèixer en un dels instituts on vaig treballar. I l'altre dia, com si res, m'ho solta. Que necessita un temps per a aclarir-se. I que se'n va. No podia ser veritat. Hi devia d'haver gat amagat. I el gat es deia Mar... Martí i tenia vint anys. Eixe colp baix em destrossà. Em va deixar el cor fet miquetes i l'autoestima per terra. L'amor és complicat. L'ésser humà és complicat. El primer amor de Larra va resultar ser l'amant del seu pare. El segon, un matrimoni fracassat. I l'últim i veritable, Dolores Armijo, el va abandonar, com Artur a mi. Només hi havia una eixida. Una mort perfecta, digna d'un romàntic. Vaig

pensar a aconseguir una pistola. Però ara no és tan fàcil com en el XIX, llevat que estigues als EUA. Potser d'ací a uns anys, quan governe VOX i ser com jo siga il·legal... Vaig imaginar el meu preciós cos destrossat. El meu cervell escampat per terra. La boca oberta de bat a bat. Sang per tot arreu. No. No volia que aquesta fora l'última imatge que el món tinguera de mi. Em vaig vestir per a l'ocasió. Una barreja de barbitúrics i alcohol. Net i indolor. Doncs res, ni matar-me m'ha eixit bé. Artur va tornar a recollir una cosa que se li havia oblidat. Em va trobar tirat a terra i va telefonar a urgències. Bé, ara et toca a tu. Per què ho vas fer?

CLARA. El què?

MIQUEL. Intentar suïcidar-te.

CLARA. I a tu què t'importa!

MIQUEL. Jo t'he contat la meua història.

CLARA. Jo no t'he preguntat.

MIQUEL. Va, per què vols morir?

CLARA. Jo no vull morir.

MIQUEL. Aleshores, què fas ací?

CLARA. No vull viure.

MIQUEL. Quina diferència hi ha?

CLARA. ...

MIQUEL. I quin és el teu motiu per a no voler viure?

CLARA. No hi ha cap motiu.

MIQUEL. Com que no hi ha cap motiu? I per què ho has fet?

CLARA. No ho sé.

MIQUEL. Amb tu la doctora Suárez ho té difícil. A mi en portar-me un homenot que em torne l'alegria...
Algún problema en classe?

CLARA. No.

MIQUEL. Algú ha intentat fer-te mal?

CLARA. No.

MIQUEL. Ho veig cada dia.

CLARA. Que no!

MIQUEL. T'ha passat alguna cosa amb els teus pares?

CLARA. Soc òrfena.

MIQUEL. Vaja, ho sent. Fa molt?

CLARA. Van morir en un accident de cotxe quan jo tenia cinc anys. *(Pausa.)* M'he criat en un trist i horrible orfenat. No tinc ningú. No tinc res.

(Silenci.)

VEU EN OFF. Senyoreta Clara Gil, té visita. Els seus pares l'esperen a la sala 5.

(Es miren.)

MIQUEL. Sembla que en aquest hospital admeten visites de fantasmes. No m'ho havia cregut.

CLARA. Però si estaves a punt de plorar.

MIQUEL. Veig que també tens sentit de l'humor. Una miqueta... *especial*. Vinga. Els teus pares t'esperen.

CLARA. No hi aniré.

MIQUEL. Com que no hi aniràs?

CLARA. No vull veure'ls.

MIQUEL. No t'entens bé amb ells?

CLARA. No vull que em vegen així! Si isc tornaran a preguntar-me què han fet malament amb mi i totes eixes merdes.

MIQUEL. Hauries de cuidar el teu vocabulari, és groller.

CLARA. Ells estaran molt millor quan jo no estiga.

MIQUEL. Dubte que ells pensen el mateix.

CLARA. No estaries tu millor sense mi en aquesta habitació?

MIQUEL. Sí, això és veritat.

CLARA. Podem canviar de tema, per favor?

MIQUEL. Mira. No volia dir-t'ho. Però... «los hombres prudentes no deben hablar y mucho menos callar». Menteixes fatal. Vaja, que la doctora no s'ha cregut absolutament res del que li has dit. «No tinc intenció de tornar a fer-ho, li ho jure. Vull viure.» Si desitges eixir d'ací hauràs de treballar-t'ho un poc més. Ser més convincent.

CLARA. Estàs tractant de donar-me lliçons tu a mi? Soc una experta en metges i hospitals. Fa dos anys que no isc d'ells. A més: «Doctora, si és possible, preferiria estar en una altra habitació. Soc al·lèrgic als joves». Jo flipe.

MIQUEL. Qui si no m'ha provocat cadascuna d'aquestes canes i arrugues? Vosaltres. *(Pausa.)* Entenc perfectament que isques d'ací amb unes ganes tremendes d'acabar amb la teua vida. Haver de portar aquesta bata espantosa és raó més que suficient per a voler morir-se.

CLARA. *(El mira seriosa.)*

MIQUEL. Era una broma. (*Pausa.*) Escolta, sé que abans estaves fingint, però podries recuperar eixa espècie de somriure amb què et dirigies a la doctora? Em faria sentir més còmode.

CLARA. No.

MIQUEL. Bé, bé, prefereixes seguir fent-me por. Fantàstic. Mira, haurem d'estar un temps ací junts. El nostre diagnòstic...

CLARA. «Mentalment inestables amb tendències auto-destructives.»

MIQUEL. Diferisc prou d'eixa opinió. Creuen que som perillosos? Que es passegen un dia pel meu institut i veuran el que és el perill. Però aquest no és l'assumpte ara. Siguem sincers. Jo vull eixir d'ací com més prompte millor. I tu vols eixir d'ací com més prompte millor. Jo no t'agrada a tu i tu, evidentment, no m'agrades a mi. Però caldrà enterrar la destralt de guerra... Els dos ens volem suïcidar. Així que unim les nostres forces. Tracte fet?

CLARA. És que no pots parlar un poc més... normal?

MIQUEL. Tracte fet?

CLARA. (*No molt convençuda.*) Tracte fet.

MIQUEL. Aquest és el pla. Quan la doctora o qualsevol treballador de l'hospital entre per la porta, deixa'm parlar a mi. Tu limita't a somriure. O alguna cosa que se li assemble. Hem de fer-los creure que estem bé, que hem recuperat l'esperança. I si et pregunten directament, ni se t'ocórrega mencionar la paraula suïcidi. Quin dia tens cita amb la psiquiatra?

CLARA. El divendres que ve.

MIQUEL. Jo t'escric el que has de dir. Ho memoritzes i li ho soltes. En uns dies estem fora i *voilà!*

CLARA. I si millor ens escapem?

MIQUEL. I si millor ens cenyim al pla? Escolta, no et menjaràs això?

CLARA. No.

MIQUEL. Estava boníssim.

CLARA. (*Oferint-li-ho.*) Tot teu.

MIQUEL. Gràcies. (*Agafant la safata de la jove.*) Crec que soc l'únic ésser humà a qui li agrada el menjar d'hospital.